

וביום אין בָּרָה: זו אתי מִלְבָּנוֹן כִּלְה אתי מִלְבָּנוֹן תְּבוֹאֵי תְּשׁוּרֵי בִּרְאשׁ אֲמֹנָה בִּרְאשׁ שְׁנֵי וְזֶרְמוֹן מְבֹעֲצוֹת אֲרִיּוֹת

זהר שיר השירים

מִרְבֶּבֶת קָדֵשׁ, שֶׁלֹּמְדָנוּ כֹּאשֶׁר בִּקֵּשׁ הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא לִיתֵן הַתּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, בֹּאוּ
מִחֲנוֹת מְלָאכִים עֲלוּנִים פִּתְחוּ וְאָמְרוּ: "ה'
אֲדֹנָיִנוּ מִה אֲדִיר שְׁמֹךְ בְּכָל הָאָרֶץ אֲשֶׁר
תִּנְהַ הַדּוֹדָה עַל הַשָּׁמַיִם" (תהלים ה, ב), בִּקְשׁוּ
שֶׁתִּנְתֵּן לָהֶם הַתּוֹרָה... וְהָרִי בִיאוּ שֶׁכֹּאשֶׁר
הוֹכִיחַ לָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהַתּוֹרָה
הַזֹּאת לֹא לִפְנֵיהֶם הִיא, מִיָּד פִּתְחוּ וְאָמְרוּ:
"ה' אֲדֹנָיִנוּ מִה אֲדִיר שְׁמֹךְ בְּכָל הָאָרֶץ"
(שם פסוק ו), וְאִילוּ אֲשֶׁר תִּנְהַ הַדּוֹדָה עַל
הַשָּׁמַיִם לֹא נֹאמְרוּ, וְלִכְךָ "וְאֶתְהַ מִּרְבֶּבֶת
קָדֵשׁ", וְאוּ "מִיִּמִּינוּ אֵשׁ דָּת לְמוֹ", רַבִּי יוֹסִי
דְרַשׁ מִקְרָא הַזֶּה עַל אֲשֶׁר יִרְדֵּה הַשְּׂכִינָה
בְּגִלוֹת מִצְרַיִם, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר שֶׁמִּקְרָא
הַזֶּה עַל סוּד יְהוּד הָאֲמוּנָה נֹאמְרוּ, "אֶתִי
מִלְבָּנוֹן כִּלְה", הַקּוֹל אָמַר לְהַדְבּוֹר אֶתִי^[קנ"ה]
לְפִי שׁוֹהַ הַקּוֹל בֹּאוּ לְהַדְבּוֹר וְנוֹהַג אוֹתָהּ עִמוֹ
לְהִיּוֹת בִּיחָד בְּלֹא פִירוּד כִּלְל, לְפִי שֶׁהַקּוֹל
הוּא כִּלְל, דְּבוּר הוּא פִרְטָה, וְלִכְךָ כִּלְל נִצְרָךְ
לְפִרְטָה, וְפִרְטָה נִצְרָךְ לְכִלְל, שֶׁהָרִי אֵין קוֹל בְּלִי
דְּבוּר, וְאֵין דְּבוּר בְּלִי קוֹל, וְזֶהוּ שֶׁכְּתוּב "אֶתִי
מִלְבָּנוֹן כִּלְה וְגו'", שֶׁעִיָּקֵר שְׁנֵיהֶם מִלְבָּנוֹן
הֵם כֹּאִים^[קנ"ו] "תְּשׁוּרֵי בִּרְאשׁ אֲמֹנָה", זֶה הוּא
הַגְּרוּן, שֶׁמִּשְׁשֵׁם יוֹצֵא הַרוּחַ לְהַשְׁלִים הַכֵּל
(נ"א לְהַכְלִיחַ) מוֹסֵד הַלְּבָנוֹן נִסְתַּר וְנִעְלַם,
"בִּרְאשׁ שְׁנֵי וְזֶרְמוֹן", זֶה הוּא הַלְּשׁוֹן^[קנ"ז]

מְבֹעֲצוֹת אֲרִיּוֹת מִתְהַרְרֵי נְמָרִים", אָמַר רַבִּי
חֵיִיא, מִקְרָא זֶה עַל כְּנִסְתַּת יִשְׂרָאֵל נֹאמְרוּ,
בְּשַׁעֲהָ שִׁיבְצָאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, וְקִרְבוּ לְהַר
סִינַי לְקַבֵּל הַתּוֹרָה, אָמַר לָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, "אֶתִי מִלְבָּנוֹן כִּלְה", מִן עֵדֶן עֲלוּן
הִיא בֹּאָה כִּלְה הַשְּׁלִימָה^[קנ"ח] כִּלְבִּנָּה הַזֹּאת
שֶׁנִּשְׁתַּלְמַת מִן הַשֶּׁמֶשׁ בְּכֵל הָאוֹר וְהַזִּיּוּ,
"אֶתִי מִלְבָּנוֹן תְּבוֹאֵי", בְּשִׁבִיל שִׁיִּקְבְּלוּ בְּנֵיךְ
הַתּוֹרָה, "תְּשׁוּרֵי בִּרְאשׁ אֲמֹנָה", "תְּשׁוּרֵי",
כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "וְתִשְׁוֹרָה אֵין לְהָבִיא"
(שְׁמוּאֵל א' ט, ז), תְּקַבְּלֵי תְּשׁוּרָה עִבוּר
בְּנֵיךְ, "בִּרְאשׁ אֲמֹנָה", מִרְאשִׁית כְּנִיסְתָּם
בְּאֲמוּנָה הַעֲלוּנָה וְאָמְרוּ כֵּל אֲשֶׁר דְּבַר ה'
נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע, וְהָיוּ בְּמִשְׁקַל אֶחָד כְּמִלְאכִים
הַעֲלוּנִים, שֶׁכֵּךְ כְּתוּב בָּהֶם: "בְּרַכּוּ ה'
מִלְאָכָיו גִּבּוֹרֵי כַח עֲשִׂי דְּבָרוֹ לְשִׁמְעַת בְּקוֹל
דְּבָרוֹ" (תהלים קג, כ), אִזּוּ קִבְּלָה כְּנִסְתַּת
יִשְׂרָאֵל הַתְּשׁוּרָה^[קנ"ט] "בִּרְאשׁ שְׁנֵי וְזֶרְמוֹן",
זֶה הָרַסִּינַי שֶׁקִּרְבוּ אֵלָיו וְהִתִּיצְבוּ תַּחְתּוּיָו,
כְּמוֹ שֶׁנֹּאמְרוּ: "וְיִתִּיצְבוּ בְּתַחְתִּית הַהָר"
(שְׁמוּת יט, יז), "מְבֹעֲצוֹת אֲרִיּוֹת", אֵלֶּה בְּנֵי
שְׁעִיר שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹמִינֵם לְהַתּוֹרָה
וְלֹא חִפְצוּ לְקַבֵּלָהּ, "מִתְהַרְרֵי נְמָרִים", אֵלֶּה
בְּנֵי יִשְׁמַעֵאל, שֶׁנֹּאמְרוּ: "ה' מִסִּינַי בָּאוּ
וְזָרַח מִשְׁעִיר לְמוֹ הוֹפִיעַ מִתַּר פְּאָרְן וְאֶתְהַ
מִרְבֶּבֶת קָדֵשׁ" (דְּבָרִים לג, ב), מִהוּ "וְאֶתְהַ

זו זהר

לומר דמשום זה מחלק הלשון לשנים רישא ואמצעותא, רישא
היינו ממעל סמוך לגרון ששם הוא עיקר מקום החיך, ודורש כאן
הפסוק תשורי בראש אמנה, שהכלה דהיינו מלכות פה שנקראת
גם אמונה, היא תשיר אל התפארת, והשירה תעלה מראשה מן כל
ה' מוצאות הפה, גרון חיך לשון שינים שפתים שבהן נשתלם הדבור
בכח הקול, היינו התפארת שמשפיע בה ומנהיג אותה.

קנ"ה. עדין העליון זה החכמה, כידוע דאבא יסד ברתא.
קנ"ד. כמו שנדרש על ממדבר מתנה.

קנ"ה. קול היינו תפארת ודבור היינו מלכות, ועיין לעיל אות ג' ד'
קנ"ו. פירוש מן הזדווגות אבא ואמא, ויחוד הזה נקרא לבנון כי שם
הכל רחמים וחסדים.

קנ"ז. כאן חושב ד' מוצאות הפה, גרון לשון שינים שפתים, וקשה
מדוע אינו חשוב גם החיך שהוא מוציא האותיות גיכ"ק, ואפשר